

“Мій рекорд – картина за 15 хвилин”

4 серпня 1985 року в Тернополі на світ з'явилася маленька дівчинка Марія Суп. Минули роки і тепер про неї говорять у мистецькому колі не тільки Тереховлі, а й Львова, як про талановиту художницю, яка перевертає уявлення про стандарти та канони класичного мистецтва, виходить за рамки композицій та барв, залишаючи по собі враження невимовності

“Вона родилась дуже важко. Іра (мама Марічки) лежала в Тернополі в лікарні. Пологи почалися ще в середу. Я приїхала в неділю, а Іра сховалась в лікарні і плаче, що не може родити. Сиджу в парку, схилилася, плачу... Так мені важко. А пів дванадцятої стало зовсім легко, так ніби співати хочу. Пішла – а вона вродила. Хочуть назвати і Уляна, і так, і с'як, а я заперечила. Родилася на Марії Магдалини – тому Марія. І, може, так Бог дав, що вона має талант,” – розповідає Марія Степанівна, бабуся юної художниці Марії Суп.

- *Коли Ви почали малювати? Що Вас спонукало до цього?*
- Почала малювати в 9 років, мабуть тому, що не мала де подітися, шукала себе. І як всі діти намагалась проявити своєї відчуття. Це мені не зразу давалось. Я часто з сльозами сиділа над аркушем паперу, тому що не могла добитись результату який сформувався в мене в голові. Бувало навіть так, що я за один день замальовувала дуже багато, а потім тижнями доробляла ескізи.
- *Хто був Вашим першим учителем?*
- Першим учителем був Йосип Ярославович Яворський у стінах гімназії де навчалась. Саме він спершу навчив мене всім законам. Але основним наставником вже в вищій школі став Микола Степанович Шевчук. Який мене провадив у всіх моїх починаннях та задумах. І які б вони химерні не були, завжди на них я отримувала справедливую критику.
- *Де відбулася перша виставка і які залишилися після цього враження?*
- Перша персональна виставка відбулася в Тереховлі, в музеї, 1 квітня 2010 року. Вона стала констатацією того факту, що я працюю. Вирішила поставити якийсь початок подальшому шляху. Це був просто перший самостійний крок. Звичайно вражень багато, а головне я дуже переживала. Все ж таки це для мене було вперше.
- *Тобто так Ви зарекомендували себе?*
- Так. А вже у травні був власний проект у Львові “ СЕРЦЯ-СОНЦЯ ”, де було представлено картини лаковою технікою: “ Лялька,” “Сонячний дощ,” “Кіт,” “Тулились” “Риби” “Соняхи” і інші. Та персональна виставка у рамках фестивалю «Скандальний цех».
- *Яку Ви найчастіше використовуєте техніку? Якими фарбами користуєтеся?*
- Я багато шукаю себе, експериментую. Фарби використовую масляні, але як вже говорили, дуже багато експериментую з різними пігментами, лаками. Лаковою технікою зроблено 20 робіт. “Сонячний

дощ” я намалювала за 15 хвилин – мій рекорд. Це полотно – найефектніше з цієї серії. Не можу працювати, коли в мене немає свіжих сніжно білих полотен. Я вважаю, що саме вони мене найбільше надихають. От коли лежать полотно у майстерні, то не можу втриматись від того, щоб не почати писати. Здавалось би почала одне, доробила до якоїсь стадії, починаю робити серію. Доробила серію, потім виникла нова ідея, яку чим душ треба втілити. Бо коли дати собі час на роздуми, втрачається думка, і ідеї деформується.

Дуже рідко буває, що роблю одну картину. Єдина робота “Шепіт лісу” над якою працювала впродовж п’яти років. “Мрійниця” написана паличками за декілька годин. Цієї техніки мене навчила одна китайська художниця. Пробувала працювати на тюлі, у техніці батику, в гобеленах, але вони все ж не замінюють живопису, швидше підкреслюють його. Дуже захоплююся мікроскопією. Ви бачили як виглядає пил під мікроскопом? Це ніби цілий окремий світ, з своїми гірськими хребтами та засніженими долинами, з сплячими динозаврами та мрійливими квітами. Кристали і пір’я також дуже гарні, в них можна побачити ще дивовижніші абстракції, які описувати годі – їх можна лише відчувати. Коли вичерпую себе, то мушу пошукати якісь вражень, вони обов’язково мають бути позитивні.

- *Власне звідси, мабуть, Ви і черпаєте лінії для своїх писанок?*
- Так. Звісно писанки це окрема світоглядність моєї душі, яку я намагаюсь передати глядачеві.
- *А як щодо писанок. Бачу, що у Вас всі вони неординарні.*
- Для мене вони всі разом і кожна зокрема живуть своїм життям. Це неначе планети, на яких живе дуже багато моїх емоцій, слів, та в решту решт в яких живе частинка мене. Одного разу я подарувала дівчині писанку з квітами. А вийшло так, що вона хотіла завагітніти і не могла. Після того в неї народилася двійня.
- *Що для Вас значить писанка?*
- Це стиль спілкування. Немов тиха розмова з глядачем. Коли сідаю писати писанку то завжди у хорошому настрої. Вважаю, що саме цій настрій буде відчувати людина котра дивитиметься на неї, і саме тому завжди одіваюсь у чистий та білий одяг. Вважаю це неписаним правилом, яке ніколи не порушую. Особливо уважно ставлюсь до символіки яку наношу на яйце, вона повинна нести найкращі побажання та передавати те передчуття радості, яке по особливому відчуваю на передодні Великодня. Робота над писанками, вимагає самотності та зосередженості, це немов своєрідно гра у шахи, коли ти прораховуєш усі кольори, та вибираєш оптимальний варіант, який найповніше розкриє перед глядачем твою думку.
- *Ви самі створюєте ті образи чи змальовуєте?*
- Я знаю, що є характерні образи, класичні, але разом з цим є дещо, що пояснити неможливо, це образи навколишнього світу. Деколи ідучи по

вулиці, можна побачити мимохідь, краєм ока, чиясь постать і вона настільки виразна і самобутня, що просто неможливо не зобразити її. Саме такі постаті я інтерпретую по-своєму.

- *Що Вам легше дається: портрети чи пейзажі?*
- Це все залежить від настрою. Деколи хочеться написати конкретну людину, а деколи певний стан природи...
- *Як Ви вважаєте, що є найважливішим для художника?*
- Відчуття. Треба мати відчуття. Є стереотип відносно того, що художники – це люди вітряні, які не мають плану дій. Треба їм писати – вони пишуть, не треба – не пишуть. Я абсолютно впевнена, що це неправильно, бо художник має писати щодня, інакше втрачається техніка і рука. Треба відчувати те, що ти пишеш.
- *Як Ваші рідні ставляться до Вашої роботи?*
- Єдина моя підтримка в рідних. Якби не вони, я це все давно закинула і займалась чимось іншим, хоча воно, звичайно, не приносило б мені стільки задоволення (сміється).
- *А хто найбільше підтримує?*
- Хресний, Роман Михайлович Драган. Він і бабуся, до речі, це мої найперші і найцінніші критики.
- *Чи хтось з рідних має відношення до мистецтва?*
- Ні, ніхто не має. Бабуся – математик, мама – медик, тато – працює з каменем.
- *Звідки Ви черпаєте натхнення?*
- Зазвичай від чогось незвичного. Дуже часто буває що від дітей, вони неупереджені та не мають стереотипів. Саме з ними можна розмовляти простими словами про високе, і як це не дивно, саме вони мене по-щирому розуміють. Надзвичайно люблю працювати з дітьми. Дехто вважає, що це важко, я погоджуюсь, але разом з тим це приносить стільки задоволення, що хоч і втома невиносима, але тебе знову тягне до дітей.
- *Як Ви проводите вільний час, якщо він звісно у Вас є?*
- Мій робочий день починається о 4.30 і закінчується о 23.30. Вільний час у мене все одно пов'язаний з роботою, відвідування різних виставок. Нещодавно проходив Тиждень Актуального Мистецтва, де я виставляла декілька картин, знайомилася з цікавими людьми і просто відпочивала.
- *Любите подорожувати? Який відпочинок більше подобається: активний чи пасивний?*
- Дуже, але я не маю часу. Звичайно, активний: політ на вертольоті, похід в Карпати. Та найекстримальніший вчинок в моєму житті – стрибок з банджі.
- *У Вас жодна картина не висить на стіні. Чому?*
- Принципово не вішаю своїх картин вдома, щоб не звикати, та рухатись вперед.

– Дякую за інтерв'ю. Бажаю
Вам подальшої плідної праці!